

Borgå N: 8 May 1854.

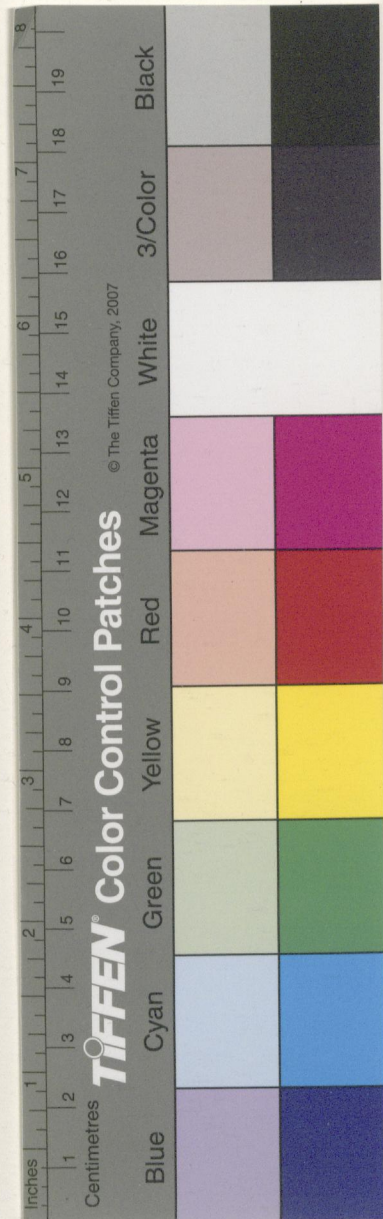
Goda hälla Emili.

Stygga människor, som riktigt kan döna en för-
skräckt med din flängthet. I går fick jag ditt
fjerdne bref og tænkte best glad, da' jeg især kan-
de din flid. Je nu håller hem ända af mig, da' hon
skrifver andra gången og unnar mig nöjden att
hona har hon trögt og lefver; men hvad blif flitet!
I freden för ett godt og mjukt barmhertigt på fyra
sidor för jag emot mig en barmhertigt, för hvada og
genomträngande, att den knappast måtte fyra linier,
den som var för bredast. Det var underligt att du
skickade ditt bref med den frädliga posten og især
lät det följa med barmhertigt, som kom med dessa
dagar öfverifrån, efter det var så krigiskt. Ty du ob-
flädliga, otämliga, minnelse, som især kommer
ihåg hurdan flid jag är i barmhertigt, og hon
lät min försmäkt i detta affärd utvar om
intresset och kold. Säg nu flid att du är god
især og att du gömmer förtäta din tillgifna vän

hans fel, ja' skall också jag stå om och be dig om
förlåtelse och gärna medge att jag felat och att du
haft rätt att vara ledsen på mig.
Tack för dina, förtä, för ditt förra brev; det var mig så
känt att höra de orden, kände tonerna, att jag lef-
de om på nytt många år vid barnens deraf. Tack
även för ditt sednare; i att sin fränghet var det det
från dig. Det hade dröjt länge på vägen, om-
dan det förmodligen besökt Åbo och därifrån mest
skickas hit till Åbo.
Ja, i Åbo har jag nu varit åter. Helst min far
det upptog icke mer än tre veckor vid sjuk. Vet
du, om jag skall bekänna sanningen, redan in-
nan jag för hade jag väl hundrade gånger skrif-
vit till dig i tankarna och tackat dig på det
hjärthigaste för din godhet och ordhållighet att
gläda mig med brev; men att sätta minna tank-
kar på papperet, se det blef gudens icke af. Den
sista veckan till före resan var också en flöjse-
ka i anledning af min födelsedag, af hvilken
man gjorde mera nöje än den förtjinder, då
den gjorde mig till gammal från att vara ung.
I Åbo, tänkte jag, du blir till mig, du skall jag
skrifva till Emily ett dubbelt längre brev: Hålls

jag vifst. Tack jag hade det bästa exemplet för öfver
i min belyskammat skroff Norring, som hvar mor-
gen steg upp kl. 4-5 och skref brev. Kom jag mig
som knappast till att låta Fredrika veta att jag
satt i lifet och det i några rader allena. Solen
var att jag låg för länge om morgnarna, och då jag
hunnit upp var med det samma trafiken börjad med
frånmanse och räckte sedan dagen ut. Du för nu att
jag icke saknar upmärksamhet för min församling, tack jag
medger att jag byggt hoppet om din förlåtelse mera
på ditt hjerta än på din. Att det icke sannt, oaktadt
alla de "flammar" som husfaret derinne, har det dock giv-
abänd en finila godhet, som kan förlåta.
Du nämner i ditt brev om flodpartiet i Lönne och är miss-
nöjd öfver att jag icke kom med. Men var det väl rimligt
att hålla ut med en tredje bjudning ännu på samma
dag? Jag längtade riktigt efter ro och enslighet och gill-
hem för att få njuta der, adnare det hoppet slog fast för
Bojers skull, som följde med sig sedan äkte mig omkring
glad och land med sitt parat till kl. 2 på natten. Hur
gärna hade jag ej räddat dig ännu en gång; men hvad är
det att rädda mitt ibland en flock obekanta människor,
som gifva allt på en, såsom om de ville för protokoll
öfver minsta ord och munt. Om du nästär hållit mycket
af någon vitt du själv hur det är att vara intresserad
och måsta se tillnär ut som artigheten själv. Det glädes

mig att du ytterst fägnad öfver att jag var såsom jag
var gångarna förut då vi träffades. Jag vet icke att jag
någonsin är annorlunda. Du måste själv hafva varit vän-
ligare flärd mot mig då och därför tyckit att jag var
det emot dig mer än vanligt.

Om du annan lika fört och föt så skulle du skriva
mig till ännu en gång från Wiborg och skriva ett brev,
som vore på till ditt första. Detta brev var en dam,
du måste få ut en dam till, om spelet skulle bli
riktigt, ty ditt mestintressanta brev är blott en påhvarf, det
finnen du själv. Men om du vill skriva mig och icke skriva
var, så kom snart och var där i egen person. Jag tror och
får att du lättare blir god på mig igen, om jag får stå
tala med dig och se huru angelägen jag är derom. Att
det icke nu i Marz som vi så vänta Dig hit? Det icke
Wiborgs kringlor frista dig att dröja för länge, kom, hån
att en tillbofaga är något för sig och så.

Reppert liden till slut och det är till att jag äfven åter
engång. Du betänning måste jag se dig framföra till din
svägers och systrar. Om du ändå hade så vackra ögon
som hon, skulle jag komma till och med på nästa flod-
parti: Lovisa för att se på dem. Nåväl, dina ögon
är heller så vackra som man skulle tro deras att en ögon-
locket blifvit märkt, liksom för att de icke få smitta toppen
bort ibland mängden. Först låt bli att säga, att jag togs i
det första annu. Kom, kom snart tillbaka hit och var då
hjärtlig och god som förre mot din tidigareste

J. L. Runeberg.

